

SZÚCS LÁSZLÓ

Egy meghiúsult lassú vacsora

Vannak fontos pillanat-élmények, amelyek hosszú évekig meghatározóak, ugyanakkor ott a küszködés, hogy utóbb minél több mozzanatot legyen képes hitelesen felidézni az ember. Még a Törzsasztal első teljes évadában volt itt, Váradon a vendégünk Esterházy Péter, akit hozzánk is elkísért Dés László. Hogy minden érdeklődő beférjen, a Bábszínházban rendeztük az estet. Kellett is a színpad, ahol különleges hangulatot varázsolt a beszélgetés és a felolvasás közben meg-megszólaló szaxofon.

Ami még emlékül megmaradt, az Erdélyi Riportnál készült interjú. Szilágyi Aladárral kettesben faggattuk az író, s tán akkoriban kezdtem számolni, hány Kossuth-díjas fordult meg a szerkesztőségül szolgáló kis házban. Ugyancsak megmaradt a képe a hosszú sornak, a dedikálásra türelmesen váróké este a Bábszínház előcsarnokában. Azt viszont már csak egy akkor készült s most valamely számítógépes fiók mélyéről előkerült kép alapján tudtam felidézni, hogy vendégeinket az Ady Endre Emlékmúzeumba is elkalauszoltuk. Esterházy az Ady-kéziratokat tanulmányozza, Dés videózik, talán még megvan a felvétel.

Furcsa, de talán érthető, hogy ami kellemetlen, az tisztában megmarad. Ma is röstellem: az est után jól megsétáltattam vendégeinket, hogy egy általam kellemesnek és közeli gondolt vendéglő kerthelyiségében vacsorázzunk. A kiszolgálás kelletlen volt, az étel csalódást keltő, a bor szintűgy. Több író nem is vittem oda, s ha nem is ezért, de azóta bezárt a hely. (Ha már itt tartok: azért egy évtized alatt ezen

a téren elég sokat javult a helyzet a városban, ma ekkorát nem tudnék bakizni.)

Az asztalnál az *Utazás a tizenhatos mélyére* című könyvét dedikálta, s hogy ne felejtsem el a vendéglőválasztásos malőrömet, a dátum – 2007. június 22. – után zárójelbe még odaírta: *egy gyors vacsora után, barátsággal.*

Szerveztük, terveztük, hogy újra meghívjuk Esterházy Pétert, hiszen talán annak a fantasztikus levegőjű bábszínházi estnek is köszönhető, hogy tíz éve rendszeresen, évente tízszer meghívhatjuk a váradi olvasókat a kortárs szépírók Törzsasztala mellé. Szerveztük, terveztük, de valami mindig közbejött, mindig tele volt a határidőnapló, aztán jött ez a szörnyű betegség, úgyhogy egy ideje már tudtuk, azt az estet már nem ismétljük meg, nem lesz újabb dedikálás, s le kellett tennem arról a tervről is, hogy egy kellemes, lassú vacsora közben, barátságos helyen, jó társaságban egy nyári váradi esten újra elbeszélgesünk.